

Valeryssä

Kansallistunne on hankalasti määriteltävä ja kovin keinotekoinen identiteettijärjestelmä. Se on tila, joka ei synny järjen äänestä ja johon harva tolkkupuhe tepsii. Sepä nähtiin, kun Hartwall-areena myytiin suomalais-venäläisille liikemiehille Timtshenkolle ja Rotenbergeille. Jokerit tulee siirtymään itäliiga KHL:ään ensimmäisenä suomalaisjoukkueena.

Syntyi valtaisa primitiivireaktio, aivan kuin meiltä olisivat rantojen ja mökkipaikkojen lisäksi katoamassa uhanalainen luonnonvara: lätkäurpot. Ryssäviha ja -pelko elää tiukassa.

Sain tuta suomalaisen kansallistunteen nurjaa puolta viettäessäni iltaa inkerinsuomalaisen ystäväni ja tämän venäläismiehen kanssa baarissa. Ei ole helppoa olla ryssä Suomessa. Ympärillemme kerääntyi närkästynyt joukko vaatimaan vastauksia kysymyksiin. Kuka on tämä venäjänjuutalainen, joka on ostanut suomalaisen jääkiekon?

Miksi ihmisoikeuksia poljetaan Venäjällä? Millainen mies on Putin, onko tuttuja? Entä maisuuko suomalainen Koskenkorva maailman parhaalta? Voita isiinko Pussy Riot päästää vapaalle jalalle, mitähäh?

Tavallaan herttaista tuo humalainen lähentyminen, ja ajoittainen vilpitiönkin halu ymmärtää naapurimaan oloja ja kulttuuria. Vaan melkoiseksi sönnkkäämiseksihän se meni, ja epäluulot alkoivat kasvaa, kun venäläisystäväni paljasti, ettei nauti väkevästä viinasta, ei ole Putinin judokaveri eikä seuraa jääkiekkoa. Joku humalainen alkoi jo epäillä, onko kyseessä jokin tyhmänpulskeaan kaljakansaan kohdistuva käytännön pila. Oliko kyseessä oikea venäläinen ollenkaan. Vai, niinpä niin, kenties katala ja hankalasti määriteltävä valeryssä. Ja niille emme Karjalasta enää tuopillistakaan myy, se on varma se!

Katja Kettu